

РЕШЕНИЕ

№ 208

гр. Дупница, 20.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДУПНИЦА, IV-ТИ СЪСТАВ ГО, в публично заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Миглена Кавалова-Шекирова

при участието на секретаря Румяна М. Агонцева
като разгледа докладваното от Миглена Кавалова-Шекирова Гражданско дело № 20231510100270 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба, предявена от К. В. В., ЕГН *****, адрес: гр. *** срещу „Сити кеш“ ООД, ЕИК 202531869, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Славянска“ № 29, ет. 7, представлявано от Н.П.П..

Ищцата твърди, че на 21.03.2018 г. сключила Договор за паричен заем № 176207 със „СитиКеш“ ООД, в договора е посочено, че сумата по отпуснатия заем е в размер 800, 00 лева и уговорено, че заемателят се задължава в срок от три дни, считано от усвояването на заемната сума да предостави обезпечение, по начина и реда, и отговарящо на условията на Общите условия: поръчител или банкова гаранция (поне едно от изброените), а в случай, че кредитополучателят не предостави посоченото в договора обезпечение в тридневен срок от сключването му или представеното обезпечение не отговаря на условията, посочени в Общите условия към договора за потребителски кредит, кредитополучателят дължи на кредитора неустойка в размер на 508, 04 лева. Неустойката се начислява автоматично от заемотателя, като с подписването на договора за заем заемателят счита за уведомен за нейното начисляване. Начислената по тази точка неустойка се заплаща разсрочено съгласно включения в договора погасителен план. Твърди, че ѝ е начислена неустойка в общ размер на 835, 56 лева, тъй като същата не е представила в срок надлежни поръчители, банкова гаранция или друг вид обезпечение, посочени в процесния договор. Сочи, че процесния договор е уговорено, че размерът на отпуснатия заем е 800.00 лева, размерът на погасителната вноска е „2 x 6.23 лв. и 25 x 35.34 лв.“, видът на вноската с двуседмична, размерът на фиксирания годишен лихвен процент е 40.080 %, размерът на годишния процент на разходите е 49.850 %, а размерът на общата сума, която следва да върне К. В., е 895.96 лева. К. В. В. е погасила изцяло сумата по сключения договор, а именно в общ размер

на 1404.00 лева /видно от представените към исковата молба разписки и отбелязванията върху погасителния план към процесния договор. Излага съображения за нищожност на сключения между страните договор на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД като противоречащ на императивни законови разпоредби – чл. 10, ал. 1 вр. чл. 22 от ЗПК; чл. 11, ал. 1. т. 10 вр. чл. 22 от ЗПК; чл. 19, ал. 4 ЗПК, както и съображения за нищожност на клаузата, уговаряща неустойка в случай на непредставяне на обезпечение от страна на заемателя, посочено по – горе, поради противоречието ѝ с чл. 16 ЗПК, съответно нищожността ѝ на основание чл. 26, ал. 1, пр. 2 ЗЗД вр. чл. 33, ал. 1 ЗПК и 71 ЗЗД, както и съображения за нищожност на договора на основание чл. 11, ал. 1, т. 9, вр. чл. 22 ЗПК вр. чл. 26, ал. 1, пр. 2 ЗЗД, респ. чл. 11, ал. 1, т. 20 вр. чл. 22 ЗПК. Излага съображения за унищожаемост на процесния договор на основание чл. 33, ал. 1 ЗЗД. Предвид изложените подробно в исковата молба съображения моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника на основание чл. 23 вр. чл. 22 ЗПК вр. чл. 55, ал. 1. предл. 1 ЗЗД да ѝ заплати сумата в размер на 25, 00 лева, предявена частично от сумата 604, 00 лева, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски.

В проведеното по делото открито съдебно заседание на 12.04.2023г. съдът на основание чл. 214 ГПК по искане на ищцата е допуснал изменение на предявения иск касателно размера на същия - от частичен за сумата от 25,00 лв. (двадесет и пет лева) от общо 604,00 лева (шестстотин и четири лева) - същият да се счита предявен за сумата от 604, 00 лв.

В срока за отговор на исковата молба е депозиран такъв по реда на чл. 131 ГПК, в който отговор се оспорват исковете по основание по изложените в отговора подробни съображения.

Съдът като прецени по реда на чл. 12 от ГПК събраните по делото доказателства във връзка с доводите и съображенията на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото е представен договор от 21.03.2018 г., сключен за паричен заем № 176207 от ищцата с ответника „Сити Кеш” ООД при описаните в исковата молба параметри, представени са общите условия, при които е сключен договорът и приходни касови ордери за заплатени от ищцата на ответника суми в общ размер на 1 404 лева, което плащане на посочените суми не е оспорено от ответника.

Прието е заключение на назначената по делото съдебно – счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице Н. Ш., неоспорено от страните, от което се установява, че общата сума, която ищцата К. В. В., ЕГН 710509283 е изплатила на ответника „СИТИ КЕШ”ООД съобразно приложените от ищцата Приходно-касови ордери по Договор за паричен заем № 176207 /21.03.2018г. е на стойност 1404, 00 лв., от които 800, 00 лв. – главница; 95, 96лв. - възнаградителната лихва 508, 04лв. - неустойка съгласно ОУ; действителният процент на разходите е 49.85% , договорен при подписването на договора /21.03.2018г./; в случай, че се приеме сумата за платената неустойка в размер на 508, 04 лв. като част от Годишния процент на разходите, то стойността на процента става 151.00%

От заключението на назначената по делото съдебно – техническа експертиза, изготвена от вещото лице Е. Ж., неоспорено от страните се установява, че основният текст на процесните документи е изписан със шрифт “Calibri” или наподобяващ. По същество въпросния шрифт е Clear Type Font. Установява се размер на шрифта 10, 5 пункта за документ - договор за паричен Заем № 176207; 12 пункта със сгъстена разредка между буквите за документ - общи условия по договор за заем.

Предявени са искове с правно основание чл. чл. 55, ал. 1. предл. 1 ЗЗД вр. с чл. 23 вр. чл. 22 ЗПК и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Не се оспорва от ответника наличието на облигационно отношение между страните по договор за заем от 21.03.2018 г., № 176207, както и плащане по договора в размера, посочен в исковата молба – 1404, 00 лева. Съобразно правилата на чл. 154 ГПК в доклада по чл. 146 ГПК съдът е указал на страните съобразно първоначално предявената искова молба, че ищецът следва да докаже че на ответника е платил сумата от 604, 00 лева без основание, т.е. че към настоящия момент ответникът следва да върне тази сума, тъй като не му се дължи. Достатъчно е само да твърди, че ответникът не му е върнал процесната сума. Ответникът следва да докаже всички твърдени обстоятелства, от които черпи за себе си изгодни правни последици - в частност следва да докаже, че към момента е налице основанието за получаване на сумата или че е върнал процесната сума на ищеца, както и своите възражения - правоизключващи, правоотлагащи, правопрекратяващи, правоунищожавачи и правопогасяващи възражения, от които черпи изгодни за себе си правни последици.

От предмета на процесния договор, страните и съдържанието на правата и задълженията, съдът прави извода, че е налице договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9 от Закона за потребителския кредит. Настоящият състав на съда, като съобрази предмета, страните и съдържанието на правата и задълженията на сключения договор, намира за неоснователни доводите на ищцата, че процесният договор не отговаря на изискванията за действителност съобразно чл. 22 ЗПК. Договорът е сключен в писмена форма и в съответствие с чл. 11, ал. 1, т. 7, 9, 11 ЗПК. Посочени са индивидуализиращи данни за страните, размера на получената сума, общия размер, който потребителят следва да върне, лихвен процент, размерът, броят, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски. В процесния договор не са налице форматиране на текста или разлики в големината на шрифта, на който той е съставен, които да затрудняват правилното възприемане на информацията или да въвеждат в заблуждение потребителя. От факта, че потребителят е подписал договора, следва че той е имал физическата възможност да възприеме съдържанието му /да го прочете/, съответно е дал информирано съгласие за сключването му. В противен случай е имал възможността и е следвало да откаже да подпише договора. Установено е, че шрифтът на процесния договор не отговаря на изискванията на чл. 10, ал. 1 от ЗПК, но настоящият състав счита, че това несъответствие не би следвало да води до недействителност на конкретното облигационно правоотношение на основание чл. 22 от ЗПК. Безспорно това е предвидената от законодателя санкция за

неспазване на изискването на чл. 10, ал. 1 от ЗПК, но същата не съответства на тежестта на нарушението. Изискването за изготвяне на договора за кредит с конкретен размер на шрифта е въведено с цел охраняване интересите на икономически по-слабата страна - кредитополучателят от недобросъвестни практики, при които сключените договори съдържат твърде малки букви, което затруднява кредитополучателя да осъзнае съдържанието на отделните клаузи, тоест не е самоцелно. В конкретния случай правата и интересите на кредитополучателя не са нарушени, тъй като договорът е сключен в писмена форма, по разбираем и ясен начин, приложените копия са четливи. Изрично в него е посочена сумата за усвояване на кредита, лихвения процент, броя на вноските и на падежа на всяка една от тях. Всичко това дава възможност на потребителя да прецени обхвата на своето задължение и след като вида и размера на шрифта не е пречка за това, не следва само поради формалното несъответствие, кредитодателят да бъде санкциониран с най-тежката санкция-загубване на правото на лихви и разноски по кредита.

На следващо място процесният договор е в съответствие с чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК - съдържа информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски. Съдът намира, че няма нарушение и на императивната норма на чл. 11, т. 10 ЗПК. На първо място чл. 11, т. 10 ЗПК не изисква да се посочи в договора математическият алгоритъм, по който се изчислява ГПР. Това е така, защото в рамките на Европейския съюз, в това число и в България има нормативно предвидени две математически формули за изчислението на ГПР /т. 1 и т. 2 от Приложение № 1 към ЗПК/, които единствено може да се прилагат за изчислението на ГПР. Страните нито могат да прилагат друга математическа формула за изчислението на ГПР, нито са длъжни да възпроизвеждат в договорите си горните две формули. Нормата на чл. 11, т. 10 ЗПК не предвижда в договора за потребителски кредит изрично и изчерпателно да бъдат изброени всички разходи, включвани в ГПР, а единствено да се посочат допусканията, използвани при изчисляване на ГПР. Думата допускания тук се използва в смисъл на предвиждания за бъдещето, а не в смисъл на разходи, част от ГПР. Тези допускания или предвиждания са изчерпателно изброени както в чл. 19 от Директива 2008/48 на Европейския Парламент и на Съвета относно договорите за потребителски кредити, така и в издадения в нейно изпълнение ЗПК и по-точно в точка 3 от приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 ЗПК. Тези допускания се делят на две групи. Първата група са базови допускания /чл. 19, т. 3 и т. 4 от Директива 2008/48 и т. 3 букви "а" и "б" приложение № 1 към ЗПК и допълнителни допускания /чл. 19, т. 5 от Директива 2008/48 и т. 3 букви - в, г, д, е, ж, з, и, к, л, м към ЗПК/. Първата група допускания биха имали значение за всеки вид потребителски кредит, докато допълнителните допускания касаят определени видове кредити, като револвиращ кредит, овърдрафт или договор за кредит с неопределен срок, чиято легална дефиниция е дадена в буква „ж“ на приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 ЗПК. При посочените в тази разпоредба кредити, за да може да се изчисли и посочи един точен процент на ГПР при сключване на договора, се налага да се правят допускания за бъдещето, за да се изчисли ГПР като една-единствена ставка с точност поне един знак след десетичната запетая /т. 2 б. „г“ от Приложение № 1 към ЗПК/, което е детайлно разяснено в решение на СЕС С-290/19 г. В

настоящия случай е приложимо единствено първото базово допускане по т. 3, буква „а“ на приложение № 1, а именно да се допусне, че договорът ще е валиден за срока, за който е бил сключен, и кредиторът и потребителят ще изпълняват своите задължения в съответствие с условията и сроковете по договора. Второто базово допускане касае уговорени променливи лихвени проценти, а в процесния договор лихвеният процент е фиксиран и подобни допускания са неприложими. Допълнителните допускания също не са приложими, защото касаят хипотези на горепосочените видове потребителски кредити, какъвто настоящият не е.

С оглед гореизложеното, доколкото в случая приложимо е единствено първото базово допускане по т. 3, буква „а“ на приложение № 1 към ЗПК, което е императивно посочено в закона и се прилага за всеки един договор за потребителски кредит, неговото непосочване само по себе си не е от естество да обоснове недействителност на клаузата, уреждаща ГПР. Смисълът на закона е кредитополучателят да се запознае предварително с размера на сумата, която ще върне на банката под формата на ГПР, което изискване в случая е изпълнено. С оглед на това съдът намира, че не е налице твърдяната недействителност на договора на основание чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Съгласно заключението на ССЕ се установява, че ГПР при включени разходи само за договорна лихва е 49, 85 %. Съгласно чл. 3 от ЗПК при изчисляване на годишния процент на разходите по кредита не се включват разходите, които потребителят заплаща при неизпълнение на задълженията си по договора за потребителски кредит. От посочения размер на ГПР в договора е видно, че не е нарушена предвидената забраната. Няма нарушение и на чл. 19, ал. 4 ЗПК, доколкото размерът не надвишава пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. С т. 3 на ТР № 1 от 15.06.2010 г. на ВКС по тълк. дело № 1/2009 г., ОСТК е дадено задължително тълкуване, че условията и предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка произтичат от нейните функции (обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции), както и от принципа за справедливост в гражданските и търговски правоотношения, като за спазването им при иск за присъждане на неустойка съдът следи служебно.

Автономията на волята на страните да определят свободно съдържанието на договора и в частност да уговарят неустойка е ограничена от разпоредбата на чл. 9 ЗЗД в две посоки: съдържанието на договора не може да противоречи на повелителни норми на закона, а в равна степен и на добрите нрави. В случая неустойката в уговорения размер представляват значителна част (повече от 1/2) от размера на главницата. Предвид изложеното теза неустойка се явява несъответна на очакваните от неизпълнение на задължението вреди и противоречи на обезщетителната ѝ функция. Същата по своя характер е единствено санкционна, доколкото се дължи при неизпълнение на договорни задължения (непредставяне на обезпечение), но същата не зависи от вредите от това неизпълнение и по никакъв начин не кореспондира с последиците от неизпълнението. Подобна клаузи задължават потребителя при неизпълнението на договора да заплати необосновано висока неустойка. В този смисъл клаузата за неустойка противоречи на закона и следователно е

нищожна. Отделно от горното следва да се отбележи, че въведените многобройни изисквания за обезпечение на потребителски кредит, противоречи на принципа на добросъвестността и цели да създаде единствено и само предпоставки за начисляване на неустойка, която да се включи към печалбата на търговеца заемодател, т. е. въвежда се още един сигурен източник на доход на икономически по - силната страна. В този смисъл клаузата за неустойка се явява нищожна като противоречаща на добрите нрави и справедливостта по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр. трето ЗЗД, поради което заплатената от ищцата сума в размер на 508, 04 лв., основана на нищожно съглашение, се явява заплатена без правно основание.

Недействителността на клаузата за неустойка, обаче, не обуславя недействителност на целия договор, по арг. от чл. 26, ал. 4 ЗЗД. Разпоредбата на чл. 22 ЗПК предвижда недействителност основана на противоречие с изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9. Съдът не възприема становището на ищцата, че всъщност в ГПР е следвало да се включи и стойността на уговорената неустойка и по този начин действително ГПР ще надхвърли определения максимален размер, което ще обуслови нищожност на целия кредит и така дължимата ще остане само чистата му стойност. Това разбиране не съответства на законодателната идея. В чл. 22 ЗПК са посочени такива съществени пороци при подписване на договора, при наличието на които действително потребителят – икономически по – слабата страна, да е в невъзможност да разбере икономическите последици на договора. Визира се липсата на яснота относно нейното основно задължение – крайния размер на дължимата сума и срока за връщане. В случая съдържанието на договора отговаря на изискването за яснота. Недействителността на отделни клаузи, които не влияят върху основните елементи на договора и без които той може да породи действие, не следва автоматично да води до недействителност на цялото съглашение. След като процесният договор за кредит е с характер на потребителски договор, то и на основание § 13, т. 1 ДР на Закона за защита на потребителите (ЗЗП) следва, че освен правилата на ЗПК, които важат за всички договори за потребителски кредит и уреждат императивните правила за определяне на тяхното съдържание и клаузи, приложими са и правилата на ЗЗП. Нормите, уреждащи неравноправни клаузи/нищожността на сделките са от императивен характер и за приложението им, съдът следи и служебно – арг. чл. 7, ал. 3 ГПК. Съгласно чл. 143, т. 9 ЗЗП неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като налага на потребителя приемането на клаузи, с които той не е имал възможност да се запознае преди сключването на договора. Чл. 146, ал. 3 ЗЗП предвижда, че обстоятелството, че някои условия са индивидуално уговорени, не изключва прилагането на този раздел към останалата част от договора. Съгласно трайно установената съдебна практика /напр. Решение № 98 от 25.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 535/2016 г., I т. о., ТК/ индивидуално уговорена клауза по смисъла на чл. 146 ЗЗП е клауза в потребителски договор, която не е била изготвена предварително от търговеца или доставчика, или дори и да е била изготвена предварително, потребителят е могъл да изрази становище по нейното

съдържание, доколкото при достатъчно информиран избор, я е приел. Индивидуално уговорена би могла да е и клауза, която се отнася до определяне на основния предмет на договора, както и до съответствието между цената или възнаграждението, от една страна, и стоката или услугата, която ще бъде доставена или извършена в замяна, от друга страна, съгласно чл. 145, ал. 2 ЗЗП. Подписването на договор за банков кредит от потребителя не освобождава банката от задължението ѝ да докаже, че намиращи се в договора клаузи, оспорени от потребителя като неравноправни, са били индивидуално уговорени с него. Съгласно чл. 145, ал. 2 ЗЗП преценяването на неравноправната клауза в договора не включва определянето на основния му предмет, както и съответствието между цената или възнаграждението, от една страна, и стоката и услугата, която ще бъде доставена или извършена в замяна, от друга страна, при условие че тези клаузи на договора са ясни и разбираеми. В случая се въвежда твърдение за неравноправност на клауза, касаеща основния предмет на договора, а именно цената, която следва да плати заемателят срещу предоставените му за ползване пари. Същата е ясно и разбираемо посочена.

Относно съответствието на размера на възнаградителна лихва с добрите нрави:

По дефиниция от чл. 430, ал. 1 вр. ал. 2 ТЗ договорът за банков кредит е възмезден - срещу задължението на банката да отпусне парична сума за определена цел и при уговорени условия и срок заемополучателят се задължава не само да ползва и да върне заетата сума съобразно уговореното в договора, но и да заплати уговорената с банката лихва по кредита. Лихвата (чл. 430, ал. 2 ТЗ) е своеобразна цена, която заемополучателят дължи на банката като насрещна престация за ползването на предоставените от нея парични средства. Предвид правната природа на лихвата по чл. 430, ал. 2 ТЗ и нейното предназначение, уговарянето в договора за банков кредит на лихва в отнапред известен за заемополучателя (кредитополучателя) размер не нарушава изискването за добросъвестност и не води до значително неравновесие между правата и задълженията на банката и на заемополучателя. Уговорката за лихва е израз на възмездния характер на договора за банков кредит. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗЗД предвижда правомощие за Министерския съвет да определя императивна горна граница на договорната лихва. Такава е била определена с Разпореждане № 1238 на МС от 25 юни 1951 г., съгласно което размерът на договорната лихва е не повече от 5.5%. Впоследствие то е изменено с Постановление № 5 на МС от 18.01.1991 г. за лихвите по депозитите, влоговете и кредитите на населението и фирмите, което определя само размера на законната лихва. По-късно Разпореждане № 1238 е отменено с Постановление № 72 на МС от 1994 г. за определяне на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута. В областта на договорните отношения царува свободата на договарянето. Тя обаче не е безгранична. Нейни ограничители се явяват добрите нрави и императивните правни норми. Добрите нрави са морални норми, които съществуват в съвременното общество, и на които законът придава правно значение, като последиците от накърняването им е приравнено на противоречие на договора със закона. Дали има засягане на добрите нрави следва да бъде преценено конкретно, съобразно установените по делото юридически факти, обуславящи спорното правоотношение.

Накърняване на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД е налице, когато се нарушава правен принцип, който може и да не е законодателно изрично формулиран, но спазването му е проведено чрез създаване на други разпоредби, част от действащото право. Такива са принципите на справедливостта, на добросъвестността в гражданските и търговските взаимоотношения и на предотвратяването на несправедливото облагодетелстване. Нарушението им, водещо до явна нееквивалентност на насрещните престации, целящо необосновано високо обогатяване, поражда нищожност на сделката или конкретната уговорка между страните. Противоречие с добрите нрави има тогава, когато със сделката се договарят необосновано високи цени, третират се неравноправно икономически по-слабите участници в оборота или се използва недостигът на материални средства на един субект за облагодетелстване (или дори само създаване на такава възможност) на друг. Преценката дали има накърняване на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1 от ЗЗД е поставена в зависимост от съотношението между размера на уговорената възнаградителна лихва и размера на законната лихва за забава, като се отчита и дали вземанията на кредитора са обезпечени или не. В случая уговореният размер на възнаградителна лихва за целия период на кредита е под размера на законната лихва определена е с Постановление № 100 от 29.05.2012 на МС за задължения в левове основният лихвен процент на Българската народна банка, в сила от 1 януари, съответно от 1 юли, на текущата година плюс 10 процента (в сила от 01.07.2012 г.) Към момента нормативно ограничение на договорната възнаградителна лихва съществува в ЗПК. От 23 юли 2014 г. е в сила и изменение на разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от Закона за потребителския кредит, което определя петкратния размер на законната лихва по просрочени задължения като максимална граница, до която може да се уговаря годишен процент на разходите по договорите за потребителски кредит. Съществуващият обществен морал преди извършването на посочените законодателни промени е обосновал предприемането на изменението на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, което да ограничи възможността икономически по-силният участник в оборота да налага на по - слабия условия в договора между тях, при които да реализира необосновано висок приход, водещ до извод за липса на полагане на грижа на добрия търговец. Заемодателят следва да преценява платежоспособността на всички свои клиенти и да не прехвърля риска от неизпълнението на сключваните от него договори на малкото платежоспособни длъжници, което от своя страна води до значителен приход, надхвърлящ разходите за дейността му, обичайната печалба, която се полага при такива случаи, без да предоставя каквато и да е допълнителна престация отвъд заема. В случая размерът на възнаградителната лихва от 3,330 % на месец е много под този размер. Неоснователно е твърдението на ищцата, че в размера на възнаградителната лихва е включен и размерът на неустойката и затова се явява нищожна. Двете задължения са посочени и разграничени много ясно в договора. Съдът не дължи разглеждане на възражението за унищожаемост на договора, като сключен при крайна нужда и явно неизгодни условия. Съгласно чл. 32 ЗЗД правото да се иска унищожение се погасява с тригодишна давност. Ответникът по иск за изпълнение на унищожаван договор може да поиска унищожението чрез възражение и след като давността е изтекла. Унищожаван договорът, сключен поради крайна нужда при явно неизгодни условия. / чл. 33 ЗЗД/. В тази

хипотеза искът се предявява в едногодишен срок. В случая правото да се иска унищожение, чрез предявяване на иск е погасено поради изтичане на едногодишния срок от сключването на договора. Съдът е сезиран с възражение, което поначало би било допустимо за разглеждане след изтичане на давността, ако бъде заявено от ответник по иск за изпълнение на унищожаем договор, какъвто не е настоящият случай, поради което съдът не дължи произнасяне по него. Този извод не се следва да намери отражение в диспозитива на съдебния акт, тъй като възражението за унищожаемост не е сред посочените в чл. 298, ал. 4 ГПК.

По изложените по –горе съображения съдът намира, че договорът за заем е валиден, с изключение на клаузата за неустойка като нищожна поради противоречие с добрите нрави. Заплатената сума от 508, 04 лв. за неустойка се явява платена на нищожно основание, поради което ответникът неоснователно се е обогатил с получаването ѝ и дължи нейното връщане. Предявеният иск се явява основателен до този размер, като за разликата над тази сума до предявения от 604, 00 лева (съобразно направеното от ищеца изменение, допуснато от съда), искът следва да се отхвърли като неоснователен, доколкото ищцата с исковата молба твърди именно заплащане на сумата от 604, 00 лева без основание на ответника, твърдейки, че същата представлява сбор от неустойка и договорна лихва, платени без основание на ответника, ангажира писмени доказателства в тази насока – пет броя приходни касови ордери, поради което платената от ищцата на ответника сума без основание е тази, начислена като неустойка за неизпълнено задължение за представяне на обезпечение в размер на 508, 04 лева и искът следва да се уважи до този размер, като се осъди ответника да заплати тази сума на ищцата, доколкото се е обогатил с нея без основание, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумата.

По разноските:

С оглед изхода на делото и съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право да му се присъдят разноски съразмерно уважената част от иска. Ищцата е сторила разноски за държавна такса в размер на 50, 00 лв., 25, 00 лева за въззивно обжалване, разноски за възнаграждение за вещи лица в общ размер на 460, 00 лева от които съобразно уважената част ѝ се следват 450, 00 лева, като са и налице основанията на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА относно претендираното адвокатско възнаграждение. В договора за правна защита и съдействие е уговорено предоставянето на безплатна правна помощ. Дължимото адвокатско възнаграждение на адв. Г. Ч., определено съобразно предвидените минимални размери в чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в съответствие с уважената част на иска е в размер на 841, 72 лв. за производството и по трите дела, образувани по настоящия правен спор – гр.дело № 1626/2021г. по описа на РС – Дупница; в.гр.дело № 253/2022г. по описа на ОС – Кюстендил и настоящото гр. дело № 270/2023г. по описа на РС – Дупница. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът има право на разноски за юрисконсултско възнаграждение и депозит за възнаграждение за трите дела, образувани по настоящия правен спор – гр.дело №

1626/2021г. по описа на РС – Дупница; в.гр.дело № 253/2022г. по описа на ОС – Кюстендил и настоящото гр. дело № 270/2023г. по описа на РС – Дупница съразмерно с отхвърлената част на иска, в размер на 79, 44 лв. Неоснователни са възраженията на ответника за прекомерност на адвокатския хонорар, тъй като съдът го определя по минималните размери съгласно Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както е неоснователно и възражението на ищцата за липса на основание за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на ответника предвид разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД „Сити кеш“ ООД, ЕИК 202531869, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Славянска“ № 29, ет. 7, представлявано от Н.П.П. да заплати на К. В. В., ЕГН: *****, с адрес: гр. *** сумата от **508, 04 лв.**, представляваща недължимо платена сума за неустойка по сключен между страните договор за потребителски кредит № 176207/21.03.2018г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата от 95, 96 лв. - разликата над сумата от 508, 04 лв. до предявения размер от 604, 00 лв., представляваща претендирана сума за заплатена по договора възнаградителна лихва и неустойка, **като неоснователен**.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Сити кеш“ ООД, ЕИК 202531869, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Славянска“ № 29, ет. 7, представлявано от Н.П.П. да заплати на К. В. В., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, сумата от **450, 00 лева**, представляваща сторените разноси по трите образувани по настоящия правен спор дела – гр. дело № 1626/2021г. по описа на РС – Дупница; в.гр.дело № 253/2022г. по описа на ОС – Кюстендил и настоящото гр. дело № 270/2023г. по описа на РС – Дупница., съразмерно с уважената част от иска.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 от ЗАДв „Сити кеш“ ООД, ЕИК 202531869, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Славянска“ № 29, ет. 7, представлявано от Н.П.П. да заплати на адв. Г. Г. Ч. от АК-София, сумата от **841, 72 лв.** адвокатско възнаграждение – за трите дела, образувани по настоящия правен спор – гр.дело № 1626/2021г. по описа на РС – Дупница; в.гр.дело № 253/2022г. по описа на ОС – Кюстендил и настоящото гр. дело № 270/2023г. по описа на РС – Дупница, съразмерно с уважената част от иска.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК К. В. В., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, да заплати на Сити кеш“ ООД, ЕИК 202531869, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Славянска“ № 29, ет. 7, представлявано от Н.П.П. сумата от **79, 44 лв.** представляваща разноси по за юрисконсултско възнаграждение за трите дела, образувани по настоящия правен спор – гр.дело № 1626/2021г. по описа на РС – Дупница; в.гр.дело № 253/2022г. по

описа на ОС – Кюстендил и настоящото гр. дело № 270/2023г. по описа на РС – Дупница, съразмерно с отхвърлената част от иска.

Решението подлежи на обжалване пред КнОС в двуседмичен срок, считано от връчването му в препис на страните с въззивна жалба.

Съдия при Районен съд – Дупница: _____